

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om kommunal udligning.

(Lovforslaget (nr. 169) findes i tillæg A. sp. 3873, fremsættelsen i tidenden sp. 5319).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 11-14 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af et skattegrundlagstilskud for kommunerne [af Ove Hansen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXVII) findes i tillæg A. sp. 3387, fremsættelsen i tidenden sp. 4254).

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af en analyse af kommunernes udgifter med henblik på en tilskudsordning af løvbundne opgaver [af Ove Hansen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXVIII) findes i tillæg A. sp. 3389, fremsættelsen i tidenden sp. 4254).

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om etablering af en fast låneordning for udviklings- og vækstkommuner [af Ove Hansen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXIX) findes i tillæg A. sp. 3391, fremsættelsen i tidenden sp. 4255).

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om udligning af byrderne mellem kommunerne og forenkling af beskatningen [af Sigsgaard og Kjær Rasmussen].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XLVII) findes i tillæg A. sp. 3899, fremsættelsen i tidenden sp. 5371).

Forslagene sættes til forhandling.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg vil gerne indlede med at sige, at der stort set er enighed i regeringen om, at det principielle i den tanke, der har ligget bag det socialdemokratiske forslag om skattegrundlagstilskud til kommunerne, er både rigtig og ri-

melig. Regeringen mener også, at forskellen i beskatningsgrundlagene er en væsentlig, måske den væsentligste, årsag til de nuværende forskelle i den kommunale beskatning. Når regeringen ikke har kunnet tilslutte sig forslaget i den foreliggende udformning, hvorefter der skal ydes statstilskud til kommuner med et indkomstskattegrundlag under gennemsnittet for samtlige kommuner, således at disse kommuner stilles, som om de havde haft et indkomstgrundlag svarende til landsgennemsnittet, skyldes det navnlig følgende forhold:

Som et ret væsentligt punkt vil jeg først nævne, at forslagsstillerne ikke har taget hensyn til den ulighed i beskatningen, der skyldes forskelle i kommunernes grundværdier og fastsættelsen af grundskyldpromillerne. Det er jo overladt til kommunernes egen afgørelse, i hvilket omfang de vil anvende indkomster og grundværdier ved skatteudskrivningen. Ved beregningen af kommunernes beskatningsgrundlag finder regeringen det derfor rimeligt, at grundværdierne indregnes med en procentvis andel svarende til forholdet mellem indkomstbeskatningen og grundbeskatningen, hvilket gennem en årrække har været ca. 20 pct.

Det måske mest vægtige argument mod forslaget er, at der efter regeringens opfattelse ikke kan skabes en tilfredsstillende udligning ved udelukkende at yde statstilskud til de dårligst stillede kommuner. En effektiv ordning må tillige indeholde et udliggende element i forhold til kommuner med de bedste beskatningsgrundlag og dermed ofte de laveste beskatningsniveauer.

Dernæst vil forslaget kræve anvendelse af meget betydelige statsmidler. Forslagsstillerne har skønnet, at udgifterne for statskassen vil udgøre 200-300 mill. kr., men beregninger foretaget i regeringens opgavefordelingsudvalg har vist, at udgifterne vil udgøre ca. 950 mill. kr., hvis grundværdierne indregnes med 20 pct. Selv om areal/indbygger-tilskuddet i henhold til loven om generelle tilskud til kommunerne samtidig ophæves, et tilskud, der ville udgøre ca. 135 mill. kr. i 1971-72, vil udgifterne altså udgøre 2-3 gange det beløb, som forslagsstillerne har regnet med.

Endelig må det fremhæves, at ved at yde fuld kompensation for manglende indkomstgrundlag vil forslaget i og for sig ikke med-